

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **T.H.N.**, bytem v ČR ...
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Praha 1,
Opletalova 25

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem
Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2018, č. j. MV-13996-5/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2018, č. j. MV-13996-5/SO-2018 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2018, č. j. MV-13996-5/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 11. 12. 2017, č. j. OAM-13818-21/ZM-2016 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že prvoinstanční i napadené rozhodnutí je zcela jednoznačně nezákonné, nepřezkoumatelné a celkově nesprávné, resp. v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, tak správním řádem. Správní orgán ve věci předmětného rozhodnutí postupoval v evidentním rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, kterého se správní orgán dopustil tím, že zcela nedostatečným způsobem zjistil skutečný stav věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že nalézací správní orgán založil svůj negativní postup odkazem na výpověď hodnocení jediného dokladu, kterou si vyložil naprosto bez kontextu celého případu. Proto je třeba dokazování označit za čistě subjektivní, a pro předmětné řízení absolutně bez relevance, neboť v souladu s § 3 je třeba zjistit skutečný stav věci, přičemž nalézací správní orgán rozhodl rovněž naprosto v rozporu se zásadou přiměřenosti, kterou je správní orgán povinen se při svém postupu řídit. Žalovaná pak tento postup bez dalšího aprobovala. Správním orgánům je důvodně vytýkáno, že postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, neboť nezjistil řádně stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nezákonně akcentoval skutečnosti jevící se v neprospěch žalobkyně, a naopak hrubě podcenil či dokonce ignoroval důkazy a skutečnosti svědčící v její prospěch. Jinými slovy hodnotily důkazy selektivně v neprospěch účastníka řízení a v příčinné souvislosti s výše uvedeným mylně vyhodnotily všechny okolnosti případu. Rozhodnutí správních orgánů jako jednoho celku vykazuje zcela zásadní nedostatky, a to hned v několika oblastech. Primárně se jedná o skutková zjištění správního orgánu, jelikož tyto neodpovídají požadavkům § 3 správního řádu, jelikož odborné posouzení není relevantním a procesně použitelným důkazem. Vzhledem k tomu, že mezi ČR a VSR existuje mezinárodní smlouva o uznávání listin, není postup správního orgánu možný. Vysokoškolský diplom je dle § 28 odst. 7 školského zákona veřejnou listinou a jako takovému mu svědčí fikce správnosti, dokud se dle § 53 odst. 3 správního řádu neprokáže opak. K prokázání opaku by však musela být předložena jiná veřejná listina, popřípadě by musel být vypracován znalecký posudek. Žalobkyně jako v odvolání znovu opakuje námitku, že ve spisovém materiálu není dostatečně míra oprávnění imigračního úředníka. Zde není zřejmé, z čeho pramení jeho kompetence a zda je tedy oprávněn učinit takovýto závěr. Tato skutečnost je podstatně zesílena tím, že žalobkyně předložila jasné důkazy o tom, že opravdu vystudovala vysokou školu, nicméně správní orgány přesto tvrdošíjně stojí za svým názorem, aniž by svůj názor podepřely jakýmkoli relevantním důkazem. Rozhodnutí správního orgánu je zcela nezákonné, když správní orgán na jedné straně připouští, že doklad předložený účastníkem řízení není náležitostí žádosti, nicméně na straně druhé toto považuje za nekalé jednání takové intenzity, že toto je nutné podřadit pod pojem jiná závažná překážka. Zde je nutné uvést, že doložení padělaných či pozměněných náležitostí žádosti spadá pod samostatný důvod pro zamítnutí žádosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán tedy zcela jednoznačně použil odlišné ustanovení zákona a to zcela účelově, jelikož se účastnice řízení nedopustila protiprávního

jednání. Žalobkyně uzavírá, že žádná překážka jejího pobytu na území neexistuje, jelikož do řízení doložila jen pravdivé skutečnosti, kdy je zcela což správní orgány v žádném případě nevyvrátily. Také je nutno podotknout, že doklad, který je předmětem pochybností, není podkladem pro vydání rozhodnutí a nemůže tedy být důvodem pro zamítnutí žádosti. Správní orgány se tedy dopustily zcela jednoznačně přepjatého formalismu, když žádost žalobce zamítly pouze s odkazem na domnělou nepravost dokumentu, který ani není podkladem pro vydání rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve věci námitek žalobkyně plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

4. Žalobkyně i žalovaná setrvaly na svých tvrzeních obsažených v žalobě a ve vyjádření k žalobě.

V.

Posouzení věci soudem

5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.r.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je důvodná.
7. Předmětem sporu mezi účastníky je otázka, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav stran závěru, že žalobkyně k žádosti přiložila padělek dokladu o dosaženém vysokoškolském vzdělání.
8. V případě, že správní orgán zkoumá odbornou otázku (konkrétně pravost předloženého diplomu), vychází z § 56 správního řádu, podle něhož *„závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce.“* Z právě citovaného ustanovení vyplývá, že správní orgán je oprávněn provést posouzení pravosti žalobkynin předloženého diplomu samostatně za předpokladu, že pověřená úřední osoba má příslušné odborné znalosti. Za situace, v níž žalobkyně v podaném odvolání odbornou způsobilost „imigračního důstojníka“, tj. osoby, která zkoumání diplomu provedla, zpochybnila, leží důkazní břemeno stran této otázky na žalované – tato musí tedy nejen tvrdit, že „imigrační důstojník“ má odborné znalosti nutné ke zkoumání pravosti diplomu, ale také tyto znalosti v rámci odvolacího řízení prokázat. Nic takového žalovaná neučinila. Při analogické aplikaci kritérií pro jmenování určité osoby znalcem platí, že je třeba prokázat nejen nejvyšší odborné vzdělání v oboru zkoumání, ale i kontinuální praxi (viz § 4 odst. 1 písm. e) zákona č. 36/1997 Sb., o znalcích a tlumočnících). Jestliže žalovaná v této souvislosti pouze uvádí, že „imigrační důstojník“ je

specialistou na odhalování padělků cestovních dokladů, pak již z tohoto tvrzení není zřejmé, zda tato osoba má nejvyšší odborné vzdělání v oblasti posuzování pravosti dokladů o vzdělání vydaných cizím státem, a jaká je v tomto směru její praxe.

9. Nedostatký je stížen i samotný obsah odborného vyjádření vypracovaného „imigračním důstojníkem.“ Z dané listiny není možné přezkoumatelným způsobem zjistit, na základě jakých myšlenkových úvah dospěl „imigrační důstojník“ k závěru, že předložený diplom č. 0064673 je padělkem. Odborné vyjádření sice v sekci „vizuální zkoumání“ a „reakce dokladu pod uv světlem“ obsahuje zjištění ohledně umístění razítka na diplomu, dále je z něho patrné, že na diplomu chybí hologram, či že vykazuje vysokou luminiscenci, tyto skutečnosti však bez popisu podoby a náležitostí řádně vydaného vysokoškolského diplomu ve smyslu vietnamských právních předpisů nemají žádnou výpovědní hodnotu. Daná listina proto nemůže být dostatečným podkladem pro závěr správního orgánu o tom, že předložený diplom je padělkem. Tím spíše, že žalobkyně předložila potvrzení příslušné vysoké školy, z něhož jednoznačně vyplývá, že žalobkyně získala diplom, jehož pravost správní orgány zpochybňují. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že za takové důkazní situace (i pokud by obsah odborného vyjádření byl bezvadný a toto bylo vypracováno k tomu způsobilou osobou) se důkazní břemeno přesunulo na správní orgány a bylo na nich, aby situaci vyjasnily – k tomu by podle názoru soudu postačil dotaz na příslušnou místní instituci, zda se vskutku jedná o pravé listiny osvědčující vysokoškolské vzdělání žalobkyně.
10. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a pro procesní vady (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI.

Náklady řízení

11. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má právo na náhradu nákladů řízení žalobkyně, jež měla ve věci plný úspěch. Žalobkyni bylo přiznáno právo na náhradu nákladů spočívajících v zaplaceném soudním poplatku za žalobu (3.000 Kč), v odměně za tři úkony právní služby v plné výši, tj. 3.100 Kč/úkon, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé a účast na jednání konaném před soudem, a náhradě hotových výdajů za tři úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále v dani z přidané hodnoty, kterou bude advokát povinen odvést z odměny a náhrad podle zákona o dani z přidané hodnoty, ve výši 2.142 Kč. Celková výše přiznané náhrady nákladů řízení tedy činí **15.342 Kč**. Žalované bylo určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a byla jí stanovena pariční lhůta, již soud vzhledem k možnostem žalované platbu realizovat považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do

dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 23. 4. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu